

Nele Neuhausová

Elena

Na falešné stopě

Elena

Na falešné stopě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nele Neuhausová

Elena: Na falešné stopě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nele Neuhausová

Elena

Na falešné stopě

Nele Neuhausová

Elena

Na falešné stopě

Pro Erju.
Děkuji za zkušební čtení!

© 2017 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Translation © Barbora Krupičková, 2020

© Callipso / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-3348-4

ISBN e-knihy 978-80-264-3415-3 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-3416-0 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-3414-6 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Kapitola 1

Nový rok začal tak, jak skončil ten starý, a sice pořádnými mrazy. Dokonce i přes den se teploměr nevyšplhal nad minus pět stupňů a já už jsem si skoro ani nedokázala představit, že zas jednoho dne vysvitne slunce a zahřeje nás. První vločky začaly padat ten večer, kdy došlo k oné dramatické události s Timovou sestrou, a pak celý další týden sněžilo tak hustě, jako kdyby už ani nemělo přestat. Dva dny před silvestrem přes nás přešla studená fronta z východu a všechno zmrazila na led.

Když jsem vedla Lenziho na otěžích k velké jízdárně úzkou uličkou, kterou Jindřich prohrnul malým bagrem a posypal kamínky, vzpomínala jsem na Dubovou farmu Brendy Murrayové v Massachusetts, kde jsme s mou nejlepší kamarádkou Melike trávil minulý rok

letní prázdniny. Tam vytápěli nejen jízdárny, ale dokonce i cestičky mezi stáji, aby na ledu nebo sněhu neuklouzli a nezranili se vzácní turnajoví koně.

„O něčem takovém si můžeme nechat jen zdát,“ zabručela jsem si pod fousy a otevřela bránu do předsíně jízdárny. Twix, můj strakatý hnědobílý Jack Russel teriér, jí hbitě proklouzl a namířil si to rovnou ke dveřím vedoucím k velké tribuně na dlouhé straně. Na jednom ze sedadel v páté řadě byla speciálně pro něj připravena měkoučká dečka, na níž se mohl uvelebit vždy, když mě chtěl sledovat při ježdění, což on chtěl pokaždé. Od té doby, co jsem ho minulého léta opustila na šest týdnů, mně byl neustále v patách a nejspíš by mě doprovázel i do školy, kdyby to bylo možné.

„Uvolnit dveře, prosím!“ zavolala jsem.

„Dveře jsou volné!“ odpověděl tatínek, když projížděl kolem. Byl s Cotopaxi ve velké hale docela sám. Náš pracovní jezdec Jens trávil momentálně dovolenou se svou přítelkyní Glorií, která na Kosím dvoře nabízela výuku westernového ježdění. Měli se vrátit 5. ledna, tedy pozítří. Do té doby jsem pomáhala s koňmi já. Bez Jensovy spolupráce by tatínek sotva zvládal projíždět každý den patnáct koní. K tomu přibyli ještě Gloriini westernoví

koně, kteří také potřebovali pohyb. Turnajoví koně si sice po dlouhé a náročné sezoně momentálně užívali zaslouženou zimní pauzu, přesto nemohli do prvního turnaje v polovině února úplně vypadnout z formy, proto všichni chodili nejméně dvakrát denně ven: na hodinu do tre-nažeru a kromě toho ještě volně se sedlem.

Zatlačila jsem do těžkých dveří a navedla Lenziho na dráhu. Bylo časně ráno, sluníčko teprve šplhalo nad horizont. Červená sluneční záře, která najednou pronikla velkými okenicemi, zbarvila teplý vzduch vycházející z Lenziho nozder do ruda, takže Lenzi najednou vypadal jako drak, kterému z nosu šlehají plameny. Byla to vskutku nevšední podívaná!

Když jsem utáhla podbřišník, stáhla třmeny a vyhoupla se do sedla, uvažovala jsem, jestli by se dal tento optický jev zachytit fotoaparátem.

Od té doby, co jsem se vrátila z Ameriky, jsem se už moc nenamáhala převlékat se do jezdeckých kalhot a bot, i když to tatínek neviděl rád. Westernoví jezdci nenesí nic jiného než džíny a kovbojské boty a zvlášť při těchhle mrazech mi připadalo mnohem příjemnější si na ježdění natáhnout přes džíny jen kožené chapsy s trásněmi, a neřešit přitom, jestli jedu na skokanovi nebo na mém

quartetori Hildě. Na hlavu jsem si narazila vlněnou čepici a vklouzla do rukavic.

„Kde máš helmu, Eleno?“ zeptal se tatínek, když kolem mě proklusal.

„V sedlárně,“ řekla jsem. „Bez čepice mi mrznou uši.“

„Raději zmrzlé uši než rozbitá lebka.“ Tatínek vedle mě zastavil. „Tak šup, doběhni si pro helmu, do té doby ti Lenziho podržím.“

„Ach jo!“ vzdychla jsem. „Já už nespadnu!“

„Tohle téma jsme už přece probrali.“

Pokud šlo o jezdeckou přilbu, byli moji rodiče neoblomní, přesto jsem čas od času zkusila, jestli se náhodou něco nezměnilo.

S povzdechem jsem tedy zase seskočila ze sedla, předala tatínkovi otěže a odběhla zpátky do stáje. Když za mnou zapadly dveře do jízdárny, Twix mi byl okamžitě v patách a měl velkou radost. Zřejmě si myslel, že moje hodina jezdeckví už skončila, a doufal, že ho konečně vysvobodím z károvaného kabátku, který jsem mu v těchto mrazivých dnech navlékala. Pokaždé jsme spolu bojovali, když jsem mu ho nutila. Nejspíš považoval kabátek za ponižující. Teď na mě začal vyskakovat a vyzývavě štěkat.

„Musíš to ještě chvíli vydržet, Twixi-Bixi,“ usmála jsem se na něj a on hned svěsil uši. „Jdu si jen pro svou přílbu.“

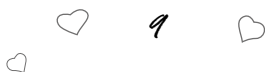
Můj bratr se mi vždycky posmíval, když slyšel, jak hovořím se zvířaty. Měl za to, že stejně nechápou, co jim říkám. Ale tím jsem si tak jistá nebyla. Například Twix podle mě rozuměl všemu, co jsem mu řekla.

V turnajové stáji, kde byli ustájeni tatínkovi koně, byl klid. Jen zaprášené stájové rádio tiše broukalo jakousi melodii. Můj bratr byl spáč, ve stáji se neobjeví dřív než před devátou hodinou. Taky koně ještě podřimovali nebo chroupali seno. Venkovní okna byla kvůli mrazům zavřená, aby nezamrzly automatické napáječky.

Můj hřebec Fritzi, pravým jménem Fritz Power, vystrčil hlavu z prvního boxu na levé straně, a když mě viděl přicházet, začal lomozit.

„Ty jsi na řadě po Lenzim,“ sdělila jsem mu, došla jsem až k němu a vlepila mu pusku na nos. Pak jsem vstoupila do sedlárně, sundala si z hlavy čepici, nasadila helmu a natáhla si růžové plyšové klapky na uši. Dlouho se mi kvůli nim posmíval Jens, pro kterého jsem před mnoha lety vymyslela přezdívku „podobanej žabák“.

Za tři minuty jsem už zase utahovala podbřišníky, vyšvihla se na koně a rozjela se.

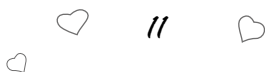

Po vypjatých událostech krátce před Vánoci, při nichž se Gina – malá sestra mého expřítele Tima Jungbluta – zranila tak vážně, že ještě teď musela setrvávat na speciální klinice v Mannheimu, už neměl nikdo z nás chuť slavit silvestra na původně plánovaném večírku u Niklase. Místo toho odjel Niklas s Melike společně s mým bratrem Christianem, Arianou a Niklasovými rodiči do jejich domu ve Svatém Mořici. Nabídli i Faridovi a mně, abychom se k nim přidali, ale Farid kvůli možnému riziku zranění lyžovat nesměl, jak se psalo v jeho smlouvě profesionálního hráče fotbalu, a já jsem na lyžích ještě nikdy nestála a neměla ani chuť trmácet se někam, kde je ještě více sněhu než tady. Farid kromě toho včera odletěl na deset dní do Abu Dhabi, kde jeho tým absolvoval přípravu na novou bundesligovou sezonu.

Farid! Minula jsem velké zrcadlo a všimla si, že se už zase šklebím jako naprostá husa. Vždycky, když jsem na něj myslela – což bylo skoro pořád – mě v břiše šimrali motýlci, srdce mi bušilo o sto šest a podlamovala se mi kolena. Skončí tohle někdy? Znali jsme se už šest měsíců, poprvé jsme se potkali v létě na předmaturitním večírku. Krátce předtím jsme se víceméně rozešli s Timem a vůbec jsem neměla chuť vrhat se hned do nějakého

nového vztahu s jiným klukem. Navíc když jsem do poslední chvíle věřila, že s Timem zůstaneme a jednoho dne spolu budeme mít svatbu! Když přijel s Niklasem nečekaně na návštěvu na Dubovou farmu v Massachusetts a společně s Brendinými dětmi Joanou a Lukem jsme prožili dost nebezpečné dobrodružství, zdálo se, že mezi mnou a Timem je všechno v pořádku, ale krátce po našem návratu z Ameriky se všechno změnilo. Proč, to pro mě dodnes zůstávalo záhadou. Náš vztah nebyl nikdy procházkou růžovou zahradou a vlastně jsme spolu byli od začátku jako na houpačce. Kvůli starému nepřátelství mezi Timovými a mými rodiči jsme naši lásku museli nejdřív držet v tajnosti. A i když měla tato hra na schovávanou svoje kouzlo, přivítala jsem s úlevou, když směl Tim začít chodit na Kosí dvůr zcela oficiálně a všem jsme mohli otevřeně přiznat, že spolu chodíme. Ovšem zpětně mi došlo, že když pominulo období utajení a neustálého šimrání nervů, zabydlela se mezi námi rutina a nuda. Ze strachu, abych Tima neztratila, jsem si nechtěla přiznat, že mezi námi dvěma nikdy nefungovalo něco zásadního – opravdová důvěra. Jedno nedorozumění stříдалo druhé, a otrásalo tak naší láskou, protože Tim si v podstatě všechno, co jsem mu řekla, vyložil nesprávně. Občas byl

taky dost nevrlý a nedůvěřivý, a to mě neskutečně stresovalo. Neměl moc hezké dětství a já jsem si myslela, že když ho budu hodně milovat, mohla bych mu všechno vynahradiť a udělat z něj šťastného člověka. Ale to se mi nepodařilo. Nejvíc mě zraňovala jeho lhostejnost a odmítavé chování; cítila jsem se čím dál víc mizerněji a ztrácela sebevědomí, připadala jsem si ošklivá a méněcenná. Když mi jeho sestra minulé léto přede všemi škaredě vynadala, Tim se mě k mému nezměrnému zklamání nezastal ani slovíčkem. Omluvil se jen mým rodičům a pak odjel, aniž by se na mě aspoň podíval. A to byla pro mě poslední kapka. Najednou mi došlo, že Tim pro mě není tím pravým a toto zjištění bylo tak bolestné jako ještě nic v mém životě. A přesně v tuhle dobu se na obzoru objevil Farid jako krásný princ z pohádky. Po letních prázdninách nastoupil na naši školu, nikoho tam neznal, a tak se vlastně jen ze slušnosti zúčastnil předmaturitního večírku. Když mě všichni ostatní, kteří se mnou měli na večírku pracovat za barem, nechali ve štychu, zaskočil Farid spontánně u výčepu. Až později mi prozradil, že se do mě zamiloval hned na první pohled, a taky v mém srdci brzy přeskočila jiskra. Nehledě na to, že Farid se svými čokoládově hnědými očima vypadal prostě božsky, jak říkávala moje

nejlepší kamarádka Melike, byl to ten nejmilejší kluk, jakého jsem kdy poznala: cítila jsem, že jsem pro něj důležitá. Mohla jsem s ním mluvit o všem a smát se. A taky jako jediný opravdu chápal, kde se vzaly moje pocity viny a pochyby o sobě samé po onom nepěkném pádu s Bittersweet na turnaji v Biblis, a poradil mi, jak z toho ven. Vděčila jsem jen a jen Faridovi za to, že jsem překonala strach ze skákání, protože...

„Eleno!“ vytrhl mě z přemýšlení tatínkův hlas. „Nenech tady Lenziho jen tak pobíhat!“ Tatínek právě skončil trénink s Cotopaxi a přehodil mu přes zád' odpocovací deku. „Víc ho shromáždí! Už pět minut s ním jezdíš přímo.“

„Myslela jsem, že ho mám jen trochu projet,“ odpověděla jsem.

„Řekl jsem, že s ním máš chvíli cvičit,“ opravil mě tatínek. „A to neznamená nechat koně se půl hodiny šourat po jízdárně. Jestli mi chceš pomoci, ale nemáš chuť jezdit, tak mi jen sedlej koně a zase mi je odebírej.“

„To ne, budu jezdit,“ pospíšila jsem si s reakcí a zkrátila otěže. „Chce se mi.“

„Tak jezdi pořádně. Jinak pro mě nejsi žádný pomocník.“

Pokud šlo o dobro koní, neznal tatínek žádnou výmluvu. Nedbalost nestrpěl. Opustil s Cotopaxim

na otěžích halu. Já jsem ještě jednou utáhla podbřišník a nechala Lenziho nacválat. Před třemi týdny jsem s tímto malým tmavohnědým plnokrevníkem, jehož celé jméno znělo Lancelot, vyhrála na frankfurtském halovém turnaji finále Youngster Tour pro sedmi- a osmileté koně; za sebou jsme nechali samé slavné a zkušené jezdce. Při vyhlásování vítězů nám na počest hrála dokonce státní hymna, protože se jednalo o mezinárodní závod, a ještě teď, když si na to vzpomenu, mi naskakuje husí kůže. Nakonec za mnou přišel i spolkový trenér juniorů a pozval mě spolu s Lenzim a Fritzim na začátek února na rozřazovací kurz pro mistrovství Evropy.

„Huhu!“ ozvalo se náhle jakési volání. Twix vystřelil ze své dečky, jako kdyby do něj udeřil blesk, a začal štěkat na podivnou postavu, která těžkopádně stoupala po schodech k tribuně. Nato se vylekal i Lenzi a vyrazil tryskem vpřed.

„Co blázníš, Twixi?“ ozval se tlumený Meličin hlas zpod neoprenové kukly na lyže, z níž koukaly jen dvě oči. „To jsem přece já!“

Jack Russel teriér však tomu zakuklenému stvoření nevěřil ani slovo a vrčel na něj tak zle, až z toho hrůzou vstávaly chlupy na těle. Poznal ji teprve ve chvíli,

když Melike sundala masku, a hned nato začal radostně kňučet. Já jsem Lenziho dostala po několika cvalových skocích znovu pod kontrolu a zastavila u Melike.

„Máš snad v plánu přepadnout banku?“ posmívala jsem se jí.

„Já bez toho v těchhle úděsných mrazech hrozně mrznu,“ vysvětlovala Melike. „Ve Svatém Mořici bylo proti tomuhle úplné léto!“

„Když chvíli jezdíš na koni, tak to podle mě jde.“

„To si neumím představit. Myslím, že už jen cestou sem mi omrzl kus tváře,“ naříkala moje kamarádka. „Proč jen jsem Glorii slibovala, že se postarám o její koně, já husa hloupá? Mohla jsem se ještě krásně válet ve své vyhřáté postýlce a...“

„Dnes aspoň svítí sluníčko,“ přerušila jsem její nářky. „Dáme si s Hildou a Smileym okruh v terénu?“

„V terénu? Chceš mě zabít?“ vytřeštila Melike oči. „Je tam minimálně minus čtyřicet!“

Moje kamarádka občas ráda přeháněla, to jsem věděla už dávno.

„Blbost! Před chvílí bylo minus devět,“ odpověděla jsem.

„Minus devět stupňů! Já jsem teplomilný člověk!“ vykřikla Melike teatrálně.

„Proto jsi taky jela na lyže, co?“ popíchlá jsem ji. „Za chvíli jsem hotová s Lenzim a pak musím projet ještě Fritziho, Never, Cornada a Conny.“

„Fajn.“ Melike pokrčila rameny. „Tak začnu s Gray Jacem. Stejně si vůbec nijak nepomůžu, když tady budu jen fňukat.“

Tatínek se vrátil s Calvadorem, holštýnským šimlem, a já jsem odvedla Lenziho do stáje, rychle ho odsedlala a postavila pod solárium, aby jeho propocená srst vyschla dřív, než mu obléknu stájovou deku. Mezitím jsem zaběhla ještě k trenážeru, v němž pochodovali Quantas, Conny, Latus Lex a Cornado. Stiskla jsem tlačítko STOP, otevřela vrata a vyvedla Cornada ven. Pak jsem mašinu zase zapnula.

Cestou zpátky do stáje jsem se potkala s novou nájemkyní, která přišla na Kosí dvůr před dvěma dny. Její černý andaluský valach se nastěhoval do posledního boxu s padokem. Měla takové zvláštní jméno, které jsem si nemohla zapamatovat, a ke Kosímu dvoru se údajně dostala prostřednictvím našich webových stránek, jak mi vyprávěla maminka.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem přátelsky. „Dnes pořádně přituhuje, vidíte?“

Ta žena měla svou vlněnou čepici naraženou skoro až na očích, na sobě měla pérovou bundu, chapsy a jezdecké boty s kožešinou.

„Je leden. To se dá v naší zeměpisné šířce stěží očekávat počasí na koupání.“ Sjela mě pohrdavým pohledem a ani se neusmála. „Možná když si oblečeš bundu, bude ti o něco líp.“

Bez zastavení šla dál a já jsem za ní zůstala zírat s otevřenou pusou.

„Co je to za pitomou slepici?“ vydechla jsem našťavaně. Chtěla jsem prohodit jen něco přátelského, ale teď jsem si připadala jako totální idiot. Chovat se k našim nájemcům vždy a za každých okolností zdvořile, patřilo ke zlatým pravidlům naší rodiny, které nám rodiče vštěpovali snad už v kolébce. Koneckonců nás živili právě tito lidé, kteří si ustájili své koně na Kosím dvoře. Většina nájemců byli fajn lidi; někteří se zdáli sympatičtí víc, jiní méně, ale jen výjimečně se našel někdo, koho bych nesnesla vůbec. Ale ode dneška patřila tahle nová přesně do této kategorie. Takovou arogantní slepici jsem ještě nepotkala, dokonce ani Teichertovi nebyli tak nafoukaní!

Kapitola 2

Rozrazila jsem dveře do sedlární, a když jsem se navlékla do své pérové bundy, Twix se na mě nadšeně rozštěkal v domnění, že bude moct jít se mnou ven.

„To neklapne, Twixi-Bixi. Musíš zůstat tady. Venku je moc sněhu na tvoje krátké nožky.“

Twix okamžitě smutně svěsil uši. Začal se třást po celém těle, zvedl svou přední tlapku a díval se na mě tak prosebně, jako kdybych ho chtěla odnést do útulku.

„Vždyť já jsem hned zpátky.“ Musela jsem se smát, jak dobře umí můj pes zahrát divadélko. „Chvíli to tady vydržíš. Lehni si zatím do svého pelíšku, dobře?“

Dala jsem mu pusku na ouško, pak jsem za sebou dobře zavřela dveře sedlární a vyběhla ven za Melike, která už čekala před jízdárnou s Hildou a Smileym.

Po několika pošmourných týdnech, kdy mraky visely tak nízko, že i přes den bylo šero, se na nás z jasně modrého lednového nebe konečně usmálo sluníčko a pod jeho paprsky krásně jiskřil sníh. Mlha se snesla na větve a křoviny a mrazík začaroval okolí v zázračnou zimní krajinu. Melike strávila pro mě nekonečně dlouhý týden na lyžích, a ačkoli jsme spolu včera večer telefonovaly minimálně hodinu, musela mi toho ještě spoustu povyprávět.

Když jsme navedly naše koně mezi velkým parkurem a drezurními obdélníky směrem k lesu, na svou zlost na novou nájemkyni jsem už dávno zapoměla. Mainly Mathilda, moje ryzka, a Meličin plavák Smiley si museli pracně razit cestu vysokým sněhem. V zimě nechával tatínek podkovářem přibít všem našim koním mezi kopyto a podkovu podložky pod podkovy. Tato gumová podložka zabraňovala nalepování sněhu, tvoření nášlapek a možnému klopýtnutí koně.

„Nemůžu uvěřit, že se Tim chce nastěhovat zpátky ke svému nemožnému fotříkovi na Sluneční dvůr,“ kroutila hlavou Melike, když jsme dorazily na kraj lesa. Tam ještě neleželo tolik sněhu, takže koně mohli postupovat vpřed snadněji. „Myslíš, že je to pravda?“

„Jeho máma to mé mamce takhle řekla,“ odpověděla jsem a pokrčila rameny. „Chce svému otci pomoci postavit Sluneční dvůr zase na nohy. Tim prý dokonce dostane k dispozici několik koní, s nimiž bude moct trénovat a jezdit na turnaje.“

Richarda Jungbluta, Timova otce, by měli v polovině ledna za dobré chování předčasně propustit z vězení. Odseděl si už rok a půl ze svého čtyřletého trestu, který dostal za krádeže koní, podvody a přechovávání kradených věcí, a mě už teď děsila představa, že tohoto hrozného člověka zase jednou potkám na nějakém turnaji, nebo dokonce na Kosím dvoře. Taky z tohoto důvodu jsem byla v skrytu duše ráda za to, že už nejsem Timova holka.

„Já myslím, že je to kec!“ zhodnotila Melike. „Kdo by svěřil svého koně zloději koní?“

„Richard Jungblut má kopolu známých,“ odpověděla jsem. „A Tim je špičkový jezdec. Každopádně chce seknout se školou a věnovat se jen Slunečnímu dvoru.“

„Cože? Zbláznil se?“ Melike na mě nevěřičně zírala. „Zbývají už jen tři měsíce do písemné maturitní zkoušky. Nechtěl snad studovat veterinu?“

„Nemám tušení,“ zavrčela jsem. „A taky je mi to fuk.“

„Ale to přece nemůže udělat!“ rozčilovala se moje kamarádka. „Po tom všem, co mu jeho příšerný otec provedl! Musím to hned říct Niklasovi. Možná by mohl s Timem promluvit. Páni, to by tedy byla pěkně velká blbost!“

U dubu se třemi kmeny jsme se držely vpravo a za chvíli jsme dorazily k „dálnici“, naší nejoblíbenější cvalové dráze. Po této přímé cestě, která se mírně zvedala vzhůru, jsme nechaly naše koně jen lehce cválat. Milovala jsem projíždky sněhem, protože mi pokaždé připomněly mou oblíbenou pohádku Tři oříšky pro Popelku, kterou jsem shlédla snad už stokrát. Melike pořád mlela. Když jsme dorazily na konec dálnice a znovu zpomalily do kroku, přemýšlela nahlas o tom, jestli se na Sluneční dvůr vrátí i Timova matka.

„To si nemyslím,“ řekla jsem. „A jestli se po tom všem, co se stalo, Gina ke svému otci vrátí, to taky silně pochybuji.“

Zabočily jsme doprava a na křižovatce se vydaly cestou, která vedla až na Dubovou horu. Potom, co mi Melike svatosvatě odpřisáhla, že se o tom nezmíní ani Niklasovi, jsem jí prozradila, jak jsem dala Faridovi minulý týden tři hodiny jezdeckví.

„Tak to je bomba!“ zhodnotila Melike. „Proč to nikdo nesmí vědět?“

„Protože by měl obrovský průšvih, kdyby se o tom dozvěděl někdo z klubu,“ vysvětlovala jsem. „Podle smlouvy má zakázáno provozovat sporty, u nichž je vysoké riziko zranění – a jezdeckví je stejně jako lyžování jedním z nich.“

Melike mi dál vyprávěla o příšerné silvestrovské party na horské chatě s pěti sty opilými Holanďany a Angličany, z níž společně s Niklasem půl hodiny před půlnocí utekli, a taky o Arianině nejnovějším nápadu vydělávat si peníze prostřednictvím vlastního videokanálu na YouTube.

„Zajímalo by mě, kdo by chtěl sledovat *Arianu!*“ pronesla jsem pobaveně.

Před mnoha lety na základní škole byla Ariana mou nejlepší kamarádkou, ale pak se s rodiči přestěhovala do Königshofenu a mě odhodila jako starou obnošenou bundu. Naneštěstí jsme chodily do stejné třídy a já jsem se na několik let stala oblíbeným terčem její šikany. Ale od té doby, co si s ní ošklivě zahrál její bývalý přítel Fabian, který ji dokonce unesl, se Ariana změnila. A od Vánoc chodila s mým bratrem Christianem.

„Jo, to se sama sebe taky ptám,“ odpověděla Melike. „Ve Svátém Mořici potkala jednoho týpka, který prý o těchhle věcech ví děsně moc. Pak s ním i s Chrisem každý večer vysedávali a bavili se jen o dosahu, předplatném, lajcích a počtu kliknutí.“

Vymýšlely jsme nejrůznější teorie, s čím by mohla Ariana prorazit do světa youtuberů a stát se slavnou, a napadaly nás samé prkotiny. Byla jsem tak ráda, že je Melike zase zpátky!

Hilda zničehonic zůstala stát jako přikovaná a trhla hlavou vzhůru, Smiley uskočil na stranu a narazil zádí do mé kobylky. Oba koně teď s nastraženými ušima a široce rozevřenými nozdrami zírali dolů do prořídleho lesa, jako kdyby tam viděli ducha.

„Hou, Smiley!“ dala Melike povel svému koni a jednou rukou lovila otěž, která jí vyklouzla.

„Na co tam hledíte? Jestli spadnu, tak už se nepostavím. Mám na sobě tolik vrstev oblečení, že si připadám jako rytíř v brnění.“

Rozhlédla jsem se kolem a snažila se přijít na to, co Hildu a Smileyho tak rozrušilo, ale neobjevila jsem nic jiného než černé kmeny a bílý sníh. Zimní les se podobal černobílé vystřihovance. Všude kolem vládlo naprosté

ticho. Nezaspíval jediný ptáček. V zimě, když byly stromy holé, se každý zvuk ozýval mnohem hlasitěji než v létě.

Pak jsme najednou zaslechly jakési praskání a šustění. Asi padesát metrů pod naší cestou se objevila srnka, ale neběžela lehce a ladně, jak to srnky normálně dělají, ale hnala se jako smyslů zbavená lesním podrostem.

„Proč utíká...“ načala jsem větu, ale pak jsem spatřila důvod jejího bezhlavého úprku. Srdce mi leknutím začalo prudce bušit, když jsem zahlédla velké šedivé zvíře, které srnku pronásledovalo jako stín. Co to bylo? Nepohybovalo se to jako pes, nýbrž jaksi mrštněji – jako... jako nějaká *šelma*.

„Co je to? Vlk?“ vyhrkla Melike zděšeně. „Panebože, Eleno! On ji chce zadávit! Co budeme dělat?“

Srnka klopytla, ale neupadla, ovšem tomu šedému zvířeti, které skutečně vypadalo jako vlk, se podařilo zachytit její zadní nohu. Výkřik, který ze sebe vydala srnka ve smrtelném strachu, se mi zaryl pod kůži a do celého těla se mi vyplavil adrenalin. Nemohla jsem této štvanici jen tak přihlížet! Bez dlouhého otálení jsem důrazně pobídla Hildu a nasměrovala ji ze svahu dolů. Kobylka mě okamžitě poslechla.

„Zbláznila ses?“ křičela Melike. „Zlomíš si vaz!“

Hilda klouzala po strmém svahu dolů. Tenké větve se lámaly pod jejími kopyty, přední nohy měla zapřené do sněhu a kopec sjela málem po zádi. Obratně se přitom vyhýbala stromům. Já jsem se zaklonila, co nejlépe to šlo, vysunula nohy ze třmenů a doufala, že můj kůň nenarazí na nějakou skálu skrytou pod sněhem. Ještě nikdy předtím jsem nesestupovala z tak příkrého svahu. Za normálních okolností bych si z něj netroufla ani po svých, natož na koňském hřbetě, což mi nahánělo ještě větší hrůzu.

„Ach, ne! Chytil ji! On ji zabije!“ ječela Melike. „Ó ne, ne, prosím, ne!“

Potlačila jsem v sobě všechny obavy, že to, co dělám, je nebezpečné. Jediné, na co jsem si v tu chvíli dovolila myslet, byla ta srnka a rozhodnutí, že ji musím zachránit. Vlk ji strhl k zemi a zakousl se do jejího hrdla. Zahlédla jsem škubající se nožky, šedou srst vlka, krev.

„Vypadni!“ zařvala jsem. „Zmiz, ty bestie!“

Byl to můj hlas, nebo dusot Hildiných kopyt, který tu obludu vyrušil od krvavé hostiny? Byla jsem od nich ještě docela daleko, když vlk pustil svou oběť, pohlédl mým směrem a pak najednou rychle uháněl pryč. Během několika málo vteřin se ztratil kdesi v lese.

„Hou, Hildo, hou!“ zastavila jsem Hildu, která tak silně kousala do udidla, až jí od huby létala pěna, a chvěla se po celém těle. Nervózně hrabala předním kopytem ve sněhu, pak provedla spin a splašeně odfrkovala. Projevil se instinkt její prabáby, která žila jako mustang v prérii, kde se se svým stádem musela ubránit kojotům a vlkům. Nejráději by se za tím vlkem hned pustila!

Kde zůstala Melike? Nemohla jsem teď seskočit z koně, abych zkontrolovala, jak na tom srnka je, na to byla Hilda moc rozrušená. Konečně se kamarádka objevila. Smileyho přítomnost mou ryzku uklidnila. Poklepala jsem jí po krku, svezla se ze sedla a předala Melike otěže. Moje kamarádka byla bílá jako křída.

„On ji za... je mrtvá?“ koktala.

„Nevím.“ Opatrně jsem se blížila k srnce tak, abych ji nevylekala. Ležela nehybně na boku. Její hrudník se rychle zvedal a klesal.

„Ještě žije!“ zašeptala jsem.

„Zavolám Lájošovi,“ špitla Melike tlumeně. „Musí sem přijet. Musí ji zachránit. Panebože, bylo to tak hrozné. Dneska se mi o tom určitě bude zdát. Ach jo, ach jo...“

Dřepla jsem si k srnce. Ležela tam bez hnutí, tělo měla ztuhlé, oči vytrěštěné, ale dýchala. Byla snad v šoku? Co

mám dělat? Kdybych se jí dotkla, možná to ubohé zvíře dostane leknutím infarkt. Vlk se jí zakousl do levé zadní nohy. Všimla jsem si krve na krku a slabinách.

Melike se naštěstí dovolala.

„Lájoš chce vědět, kde jsme,“ řekla mi.

Postavila jsem se, rozhlédla a pokusila se zorientovat.

„Jsme kousek pod starou římskou pevností,“ oznámila jsem po chvíli. „Musí jet kolem Balvanu nárků a na další křižovatce směrem k Domu přátel přírody.“

Melike opakovala moje slova do telefonu, pak přístroj schovala a s koňmi na otěžích došla ke mně.

„Myslíš, že to byl vlk?“ zeptala se mě šeptem.

„Nevím.“ Když jsem si vzpomněla na pohled té bestie, zamrazilo mě. Pokoušela jsem se vybavit si detaily – špičaté uši, dlouhý čumák, sněhově bílý chrup, naježená šedivá srst, žlutavé oči.

„Určitě to nebyl ovčák. Ani husky. Na špicla byl moc velký.“

Na chvíli jsme se obě odmlčely. Zraněná srnka tiše zasténala. Deptalo mě jen tak tam stát a nemoci pomoci. Měla bych ji snad pohladit?

„Snad Lájoš brzy dorazí,“ vyslovila přání Melike, která s koňmi čekala pár metrů od nás. „Mám mu ještě zavolat?“

„Je určitě na cestě,“ zamumlala jsem a popošla kousek blíž k srnečce. Opatrně jsem k ní vztáhla ruku a jemně se dotkla jejích zad. Srst měla na omak mnohem drsnější, než jak vypadala. Srnka se třásla a zírala na mě svýma velkýma sametově černýma očima plnýma strachu, ale nepohnula se. Věděla snad, že jí neublížím?

„Myslím, že je to ještě mládě.“ Nechala jsem svou ruku spočinout na zádech srnky a v ten okamžik se stalo cosi zvláštního: ve své ruce jsem ucítila mravenčení a zvláštní teplo. Srnka ze sebe vydala sten. Dech se jí zklidnil a já jsem se lekla, že uhodila její poslední hodinka.

„Nemusíš se bát, srnečko,“ šeptala jsem a hladila její přední nohy. „Pomůžeme ti, aby ses zase uzdravila.“

Srnka před mými doteky neuhýbala. Dívala se na mě docela klidným pohledem, z něhož se najednou ztratil výraz paniky.

Děkuji. Ted' už nemám strach, slyšela jsem hlas ve své hlavě. Srdce se mi rozbušilo. Pokradmu jsem pohlédla přes rameno, ale nebyla to Melike, kdo ke mně promlouval. Ta stála opodál a byla zrovna zabraná do svého telefonu.

Obrátila jsem se znovu k srnečce, která teď přivřela oči. Něco podobného jsem už párkrát zažila, poprvé

při svých prvních M-skocích ve Viernheimu, když jsem ve své hlavě slyšela hlas Quintana a se svým koněm *hovořila*. Myslela jsem, že blouzním, proto jsem váhala, jestli se s tím mám někomu svěřit. Ale nakonec jsem o tom promluvila s Lájošem, jenž se mi překvapivě nevysmál, ale vyprávěl mi o jednom starém žokejovi, který za svou kariéru vystřídal víc než pět tisíc koní a s několika z nich si jako já dokázal povídat.

„Konečně už jede!“ zaradovala se Melike. „Slyším auto!“
Za chvíli jsme už zahlédly Lájošův mercedes.

Auto nechal stát na cestě kousek pod námi, klaply dvoje dveře.

„Kdo to s ním přijel?“ divila jsem se.

„Nějaká ženská,“ odpověděla Melike. „Už jsem ji kdysi viděla.“

Jak se k nám blížili, mohla jsem si prohlédnout ženu s blond vlasy, která se usilovně prodírala sněhem po Lájošově boku. Byla to doktorka Carla Waldowová, zvěrolékařka z Hettenbachu, Lájošova dobrá známá, která mimochodem pohotovým operačním zákrokem zachránila život Joyce, zlatému retrívrovi Faridovy rodiny. V únoru mám na její klinice nastoupit na třítydenní praxi.

„Ahoj, děvčata!“ pozdravil nás Lájoš. „Carlo, tohle je Elena a její kamarádka Melike. Vy doktorku Waldowovou znáte, že ano?“

„Ano, jasně.“ Přikývly jsme. Nepřestávala jsem srnečku hladit, protože se mi zdálo, že ji moje doteky uklidňují. Dokonce ani příchod Lájoše a doktorky ji nijak nevylekalo.

Lájoš si dřepel vedle mě a postavil svou tašku do sněhu.

„Kde je zraněná?“ zeptal se mě tichým hlasem. Ani ho moc nepřekvapilo, že se to plaché zvíře ode mě nechalo hladit.

„Na levé zadní noze, na krku a na prsou.“ Podívala jsem se na Lájoše. „Zachrániš ji?“

„Budu se snažit,“ ujistil mě.

„Co přesně se stalo?“ zeptala se doktorka Melike. Moje přítelkyně pak vypověděla, co se před našima očima odehrálo.

„Elena sjela odtamtud dolů! Jako ve filmu! A pak se dal ten vlk na útěk.“

„Vlk?“ podivila se zvěrolékařka. Neunikly mi pochyby v jejím hlase a všimla jsem si, že i Lájoš se na zlomek vteřiny zarazil.

„Tady v okolí se žádní vlci nepohybují,“ namítla doktorka Waldowová. „Jistě to byl nějaký pes.“

„Veliký, šedivá srst, špičaté uši, protáhlý čumák a žluté oči,“ opakovala Melike popis, který jsem jí dala. „Vyfotila jsem otisky jeho tlap. S Elenou chceme sledovat jeho stopu. Třeba zjistíme, kam ta bestie utekla.“

„To byste měly nechat na lesníkovi,“ zhodnotila paní Waldowová. „Dal jsi tomu zvířeti sedativa, Lájoši?“

„Ne.“

„Je v šoku?“

„Možná.“ Lájoš se napřimil. Zamyšleně ohrnul rty. „Je potřeba vydezinfikovat rány a zašít je. To tady neudělám. Musím ji odnést do auta. Nejlepší bude, když ji odvezeme na Kosí dvůr, tam může zůstat v boxu, dokud se neuzdraví.“

Srnka se na mě upřeně zadívala.

„Musíme tě teď odvézt k nám na Kosí dvůr,“ promluvila jsem na ni. „Ale nemusíš se bát. Lájoš tě naloží do auta a dá všechno do pořádku.“

Bylo to totálně šílené, ale já jsem měla i přesto pocit, že to zvíře rozumí všemu, co jsem říkala. Koutkem oka jsem zaregistrovala opovržlivý pohled doktorky Waldowové a do tváří se mi najednou nahrnula krev. Asi jí připadám stejně naivní a hloupá jako mému bratrovi, když hovořím se zvířaty, jako kdyby mi mohla rozumět.

„Možná bys jí přece jen měl dát ta sedativa, Lájoši,“ naléhala zvěrolékařka. „Aby nezačala vyvádět a nepřivodila si ještě větší zranění.“

Zvíře se na mě znovu zadívalo svýma sametově černýma očima.

„Ona bude docela klidná,“ ujistila jsem ji. Doktorka Waldowová povytáhla obočí a vrhla na mě zvláštní pohled. Jestli jí to udivilo, nechala si to pro sebe.

„Divoká zvířata jednají často dost nevypočitatelně, když se proberou z transu,“ poznamenala. „Pečuji už přes deset let o zvířata v oboře a se srnkami se tam setkávám často.“

Lájoš na to neřekl nic. Opatrně zvedl bezvládnou srnku ze země a odnesl ji do auta. Nejráději bych jela s nimi, ale nemohla jsem nechat Melike samotnou v lese se dvěma koňmi.

Doktorka Waldowová popadla Lájošovy tašky a beze slova odkráčela za ním, my s Melike jsme odvedly koně k cestě a sledovaly, jak Lájoš opatrně pokládá zvíře do kufru svého kombíku a zaklapává za ním dveře.

„Dobrá práce, děvčata,“ pochválil nás. „Uvidíme se za chvíli na dvoře.“ Pak s doktorkou Waldowovou nastoupili a odjeli.

Jako ve snách jsem hleděla za nimi. Co se teď právě stalo? A stalo se to vůbec? Opravdu jsem se bavila se *srnkou*, nebo se mi to jen zdálo?

„Pojď, podíváme se po stopách té bestie, než tady zmrzneme.“ Melike mi zatřásla ramenem a starostlivě se na mě zadívala. „Hej, Eleno, jsi v pohodě?“

„Jo! Jo, jasně.“ Přinutila jsem se k úsměvu. „Jdeme stopovat vlka!“

Kapitola 3

Ve sněhu byly otisky vlčích tlap poměrně dobře viditelné, a tak jsme mohly snadno sledovat jeho stopu. Držel se samozřejmě dál od lesních cest, volil raději běh podrostem. Pod křižovatkou, odkud se doprava jelo k hřebenovce a dál kolem starého lomu do Hettenbachu, vlevo směrem k myslivně a rovně k močálům, zamířil přímo do močálů. Naštěstí se držel pěšiny, proto jsme mohly pokračovat podstatně rychleji.

„Kam měl asi namířeno?“ volala udýchaná Melike, která jela vepředu.

„To fakt netuším,“ odpověděla jsem. „Jestli běžel tudy dál, tak se vynoří u Kamenného kříže.“

Dřív, když jsem byla ještě malá, jsem se močálů bála, protože jsem věřila, že ta černá bažinatá jezírka člověka

pohlí hned, jakmile jen špičkou nohy sejde z úzkých cestiček, které se přes mokřady vinuly jako nitky, a tělo toho nebožáka že močály vyvrhnou až za sto let. Občas se mi zdály dokonce hrůzostrašné sny, když jsem věděla, že další den máme jet s dědečkem ke steinauským močálům. Teprve později jsem pochopila, že dědeček nám s Christianem vyprávěl děsivé příhody záměrně, aby nás snad nenapadlo jet přes močály bez doprovodu dospělého. Nacházelo se tam totiž skutečně pár bažinatých míst, která mohla být obzvlášť na jaře velmi nebezpečná. Jinak močály nebyly vlastně nic jiného než kopcovitá travnatá krajina posetá malými lesíky a četnými územíčky, kde se držela vlhkost, a kromě toho se jednalo také o chráněnou krajinnou oblast, v níž platila přísná pravidla.

„Tady odbočil a běžel přes louku!“ houkla Melike přes rameno a zpomalila do kroku. Tváře jí planuly vzrušením. „Co teď?“

„Jedeme za ním!“ odpověděla jsem.

„Není to nebezpečné?“ chtěla vědět moje kamarádka.

„Nééé,“ zavrtěla jsem hlavou. „Teď je země stejně zmrzlá.“

Vtom mi zazvonil telefon. Musela jsem si sundat rukavici, abych ho ze své bundy vylovila. Volala mi maminka!

„Haló?“ ozvala jsem se.

„Eleno, kde jste?“ Maminčin hlas zněl spíš rozezleně než ustaraně. „Odjely jste ze dvora v půl druhé a za chvíli už budou čtyři!“

„Jejda!“ odpověděla jsem.

Vůbec jsem si neuvědomila, že je už tak pozdě. Jen jsme si chtěly s Melike zajet malý okruh v lese a hned zpátky.

„Co znamená to tvoje ‚jejda‘, Eleno? Haló! Slyšíš mě?“

Napadlo mě předstírat, že nemám signál, ale to by mou maminku nejspíš popudilo ještě víc.

„Jo, slyším!“ řekla jsem proto po chvíli neochotně. „Jsme... no v lese.“

„Mohla bys to upřesnit?“

„Ehm... poblíž steinauského kříže...“

„Takže jste jely přes močály.“ Maminka našťvaně vzdechla. „Za půl hodiny je tma! Chci, abyste do té doby byly zpátky na Kosím dvoře, jasně?“

„Tamhle je!“ vykřikla najednou Melike a ukazovala přes louku. „Tam vpředu před těmi jedlemi! Vyfoť ho, rychle!“

„Stalo se něco?“ zeptala se maminka podezíravě.

„Ne, ne, všechno je v pohodě,“ pospíšila jsem si s odpovědí. „Jedeme zpátky. Tak za chvíli ahoj!“

Než na to mohla odpovědět, ukončila jsem hovor. Melike měla pravdu: asi sto padesát metrů před námi na kraji

